

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

Cap. IV. Explicatur posteriro pars clausulæ quartæ superius positæ, hoc
est illud. Anno durante.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

gari ad octo, quia sic iam actu habent qualitatem, quæ ex vi taxæ, obnoxia est maiori huic elemosynæ.

Privatus promotus ad titulum Ducatus, &c.

9. Dubitabis Quarto si quis Privatus accipiat bullam initio anni, datis duobus realibus, & deinde in decursu anni evadit forte Dux, vel Marchio &c. ut item Episcopus, Archiepiscopus &c. indigent a puncto novi gradus alia Bulla cum pinguiore elemosyna, vel saltem supplementum ad octo reales conferre, ut deinceps Bullæ privilegii perfruatur.

Respondeo, Non indigere, puto, quia gratia concessa initio fuit collata pro toto anno, ergo pro toto anno durat; fuit enim data absolute, & non dependenter a futuro eventu. Ita Bardi in Bull. p. 1. tr. 8. c. 2. sect. 3. dicens hanc dubitationem a nemine fuisse tractatam: fatetur tamen, si clericus ascendat ad Sacerdotium in illo anno bullæ a se sumptæ, non posse deinceps uti privilegio vescendi laicis: quod initio anni, quando non erat Sacerdos fruebatur; nec id esse mirum, quia Sacerdoti expresse fit in ipsa bulla prohibitio vescendi laicis; quæ similis expressio non est in Bulla quam prædictus privatus, data elemosyna duorum realium a distributore, hoc à est Pontifice, recepit.

Prædictarum insignium personarum obligatio quoad elemosynam pro secunda bulla in eodem anno.

10. Dubitabis quinto, Si qua ex dictis personis insignibus vellent secundam bullam accipere in eodem anno (quam secundam utiliter sumi posse, non vero tertiam, dicemus infra,) lebetne octo contribuere.

Respondeo ita prorsus. Quare falsam iudico sententiam Henricus (quam refert, & merito reiicit Trullench. lib. 1. in Bull. §. 3. du. 1. num. 15. putantis sufficere si præbeat duos; falsam inquam, nam Commissarius sine ulla distinctione primæ, vel secundæ bullæ, pro his personis taxat absolute reales plures. Vnde c. 14. ubi ipso initio ponentur verba Pontificis, concedentis hanc iteratam acceptionem Bullæ, nam ibi notabis hæc verba *Servatis tenore, & forma prædictis, quibus eodem anno idem summarium sumperunt.*

Multi habentes dominium eiusdem Ducatus, &c.

11. Dubitabis 6. quando duo v. g. habent dominium eiusdem oppidi pro parte, vel pro indiviso, debentne singuli dare octo reales? Respondeo ita putat Mendo disp. 14. n. 8. & in append. 2. c. 6.

At Bardi p. 2. tr. 1. c. 1. sect. 5. docet, satis esse, utrosque dare octo, hoc est, singulos dare quatuor. Lege apud ipsos rationem conflictus, quia res est raræ praxis. Et tamen ego eo in sententiam Mendo, quia verba commissarii taxantis elemosynam hanc maiorem, præcipiunt, Ducem, Comitem, seu Dominum Vasallorum debere dare octo; Atqui singuli ex his, de quibus loquimur, habentes pro parte, vel pro indiviso ducatum, comitatum, dominium, sunt simpliciter, & absolute Duces, Comites &c. & talium item titulorum præminentis gaudent ergo &c.

Quid si Senatus Panormitanus v. g. qui constat ex sex Patribus conscriptis, sit aliquo insignitus Titulo, sit v. g. Dux alicuius oppidi singuline ex illis debent octo dare.

Respondeo non debere, puto, quia tunc singuli, quibus conceditur bullæ privilegium, non sunt, Duces sed solum simul omnes, ut constent unum corpus morale,

Pauperes.

12. Dubitabis Septimo, an Pauperes debeant elemosynam dare pro Bulla? Respondeo. Debere, certum

Pars III.

fit, quidquid in oppositum innuat Henric. l. cap. 20. ex eo quia in Bulla originali monet Pontifex, ne exigatur elemosyna à paupere. Quidquid inquam innuat; Tum quia hæc clausula non amplius extat in Bulla; quæ promulgatur; tum quia clare bulla, tanquam opus necessarium requirit pro consecratione eius privilegiorum elemosynam; tum denique quia fortasse sensus illius clausulæ solum erat ut non cogentur pauperes accipere Bullam; & consequenter elemosynam dare, quia bullæ acceptio debet esse voluntaria.

13. Ex hac certa doctrina emergit affine dubium. Cum enim, qui caret Bulla Cruciatæ, non valeat in Regnis, ubi ea promulgatur, acquirere indulgentias, quas ipsa Bulla concedit (de qua remota supra cap. 14.) dubitatur nunc an, qui propter summam pauperitatem eam accipere nequit, acquirat saltem alias indulgentias, quæ sunt extra Bullam, quas Commissarius suspendit, durante anno promulgationis, de qua suspensione infra item dicemus.

Respondeo. Acquirere, docet Bardi p. 2. tract. 1. c. 1. sect. 6. Ita etiam tenet Quintanadueñas, in app. ad singul. de Penit. tract. 3. dub. 12. num. 3. & 6. citans Ludovicam à Cruce. Non acquirere, docet Mendo in app. ad Bull. dec. 2. c. 3. num. 11. Ratio affirmantium est, quia præsumitur ex pietate Pontificis, ut non privetur indulgentiis, qui sine culpa bullam habere non potest. Ratio Negantis, cui assentior, est, quia bulla nimis manifestè suspendit pro eo anno omnes alias indulgentias pro iis qui bullam non accipiunt, nec in tanta expressione mentis Pontificis, videtur, posse prudenter, præsumi contrarium.

CAPVT IV.

Explicatur posterior pars Clausulæ quartæ superioris posita, hoc est, illud, Anno durante.

1. Exposcit hic doctrinæ claritas, & ordo, ut declarem prius, quandomam incipit eiusmodi annus, deinde quandiu durat, seu quando finem habet.

§. 1. *Quandomam incipit Annus privilegiorum Bullæ.*

1. Sane cum incipere à die promulgationis Bullæ, secretum est. Verum ut id minutius cognoscatur, animadvertenda sunt quatuor.

2. Primo si quis Bullam sumit post sex menses v. g. à facta promulgatione, hic non poterit frui privilegii, nisi ab hora in qua sumit usque ad finem consequentium mensium eiusdem anni, quia antea carebat bulla, & post illos menses, hoc est, absolute dicto anno, ut dicemus, bullæ privilegia expirant. Ita Galleg. c. 4. c. 15. citans Nannum, Villalobos, Trullen. Ludov. à Cruce, aliisque, unde ego merito falsam pronuntiavi in lib. 2. de Penit. tr. de Cas. refer. c. 13. §. 5. n. 5. quorundam doctorum sententiam putantium, si habens Bullam hoc v. g. anno, non usus est privilegiis circa absolutionem à reservatis, posse sine nova Bulla absolvi à peccatis anno sequenti, locum relego, an autem saltem in aliquo favore bulla in anno sequenti, dicam mox §. 4.

3. Secundo animadvertendum est, quando dicimus, annum Bullæ incipere à die promulgationis, intelligi de promulgatione, quæ fiat in unaquaque civitate, seu loco, etiam minimo, ut notat Trull. l. 1. c. 1. dub. 10. nam non satis esse pro habitantibus in alia civitate, etiam eiusdem Diocesis. Promulgationem, quæ fit in alia, quamvis hæc sit Metropolis, expresse notat ipse Pontifex tenore Bullæ, esto, pro legibus, aliisque similibus sufficiat ea promulgari in Metropoli.

4. Animadvertendum est Tertio, annum, in quo vi-

gent bullæ privilegia incipere ab ipsa hora, in qua ea in quocunque loco promulgatur, non ergo antea.

5. Animadvertendum est quartò. Cum per duplicem actum solet promulgari bulla, primo per solemnem processionem, & deinde per Concionatorem in concione, animadvertendum est inquam sufficere per solam processionem, si quidem per illam solam habetur absoluta Promulgatio.

6. Hinc fit, ut si quis sumat Bullam ante concionem, sed post processionem possit teste Trull. l.c. uti eius privilegii, & sane hæc est praxis ut facta processione, statim incipiant distribui bullæ.

7. Hinc etiam sequitur, ut si quis, etiam data stipe, sumpsisset bullam ante concionem, & ante processionem, non possit uti privilegii, nisi post processionem, tunc enim ratificatur sumptio.

8. Denique, ne ignores, factam publicationem in Templo maximo sufficere, quamvis promulgatio alia non fiat in aliis Parochiis eiusdem civitatis, quantumvis magnæ: nam unam publicationem in uno loco requirit Pontifex, non vero aliam, & aliam in singulis Ecclesiis loci.

§. II. Quamdiu durat annus Bullæ.

1. **P**remitto, alium esse annum naturalem, alium Ecclesiasticum. Naturalis est spatium temporis, quo sol suo motu redit ad eandem cæli partem unde motum incepit, v. g. à primo gradu signi Arietis, ad eundem, quod spatium est duodecim mensium, & sex horarum aliquibus minutis minus.

Ecclesiasticus est spatium temporis, quod ex more Ecclesiæ intercurrit ab aliquo termino deputato ab Ecclesiâ ad aliud similem v. g. à Pascha ad aliud Pascha à Pentecoste ad Pentecosten, quod spatium aliquando continet plures aliquando pauciores dies, ut ex computo Ecclesiastico scimus omnes.

2. Querimus iam an privilegia bullæ durent per annum naturalem; An per annum Ecclesiasticum? Si prius semper erit idem tempus privilegiorum; si posterius, modo maius erit ipsorum tempus, modo minus.

3. Dico, probabile esse, annum bullæ durare per annum naturalem hoc est à die promulgationis usque ad finem duodecim mensium, & item esse probabile durare per annum Ecclesiasticum, id est à promulgationis die ad alterius promulgationis diem. Priorem probabilitatem sequitur Rodriq. in Bull. §. 5. n. 2. Thom. Sanch. l. 8. matr. d. 15. num. 17. in med. Mendo d. 2. cap. 1. & in App. d. 1. cap. 14. Posteriorum Gallegus, c. 4. dub. 14. Io. Sanc. d. 55. Trullench. l. 1. §. 1. d. 11. numero 3. Ludovic. à Cruce d. 1. cl. 10. dyb. 2. Bardi. p. 1. v. 2. c. 6. n. 11. Ratio utriusque sententiæ est, quia, in communibus nunc hominum commerciis, nomine anni recte alteruter solet intelligi.

Favet posteriori sententiæ illa confirmatio. Quia in præsentibus sumus in re Ecclesiastica, Ecclesiæ autem communis praxis solet anno Ecclesiastico uti. Sic communio pro obligatione præcepti annui, sic interstitia pro Ordinibus suscipiendis, sic obligatio recitandi Horas Canonicas solet mensurari per annum, vel diem Ecclesiasticum non vero per per naturalem.

4. Hinc, quia annus Ecclesiasticus aliquando est brevior anno naturali, ut si promulgetur bulla in Dominica v. g. Septuagesimæ, quæ sit dies vigesimus Ianuarij, anno autem sequenti promulgetur in eadem Dominica, quæ incidat in diem decimum eiusdem mensis Ianuarij, unde brevior, hoc est minus decem diebus erit annus Ecclesiasticus, quam sit annus naturalis: hinc inquam fit, ut, in priorè sententiâ possis frui bullæ privilegii usque ad vigesimum diem sequentis Ianuarij, etiam promulgata nova Bulla: at in posteriori non possis usque ad dictum vigesimum diem, quia adveniente nova promulgatione veluti perimitur, in hac posteriore sen-

tentia, bullæ vigor. Sed certe, ut diximus, utrumque probabile est.

5. Nota. Si forte supponas Pontificem nolle, ut nova alia promulgatio bullæ fiat anno sequenti, vel velle novam promulgationem diu differre, unde non possit tunc habere terminum desitionis per novam promulgationem, quia promulgatio nova non erit. Nota, in quibus tunc Doctores convenire, quod bullæ privilegiius Ecclesiasticus, subingitur necesse cum dictum sit. Ita Bardi l.c. num. 33. Dixi (necessario) nam non placet tunc quando Pontifex diu differre, tunc durare per dies postea, intra quorum latitudinem solet finire annus Ecclesiasticus (non placet autem, quia id videtur esse minus gratis dictum).

6. Nota insuper, quamvis moriatur Pontifex, vel Commisarius Generalis intra dictum annum, non perire tibi Bullæ privilegia pro illo anno, quia pro illo tempore sunt gratiæ factæ, ut recte notat Caltepe. de Bulla Cruc. p. 3. num. 4.

§. III. Quando in uno loco traditur, in alio citius sit promulgatio, quid iuris erit in accipiente Bullam, si sequamur prædictam posteriorem sententiam.

1. **E**xfiguratione duorum casuum huius Quæstionis edictio clarius intelligitur.

Primus casus. Titius existens Panormi, promulgatione ibidem facta in Dominica Septuagesimæ die v. g. 10. Ianuarij, sumit statim bullam, & inde profectus Syracusis v. g. ubi anno sequenti promulgari solet bulla die primo Cinerum, qui incidit v. g. die 9. Februarij, hoc est 14. diebus postea, inquit, gaudebit Titius iam commemorans Syracusis bullæ privilegii usque ad Dominicam Septuagesimæ anni sequentis, quæ incidet v. g. 26. Ianuarij, quando Panormi promulgabitur nova Bulla, an usque ad nonum diem Februarij iuxta promulgationem, quæ fiet in sua civitate.

2. Secundus casus, quid si contra. Caius v. g. commemorans Syracusis accipit bullam in die Cinerum, qui incidit 12. Feb. deinde accedit Panormum, ubi promulgabitur nova Bulla 20. Ianuarij gaudebit privilegii solum usque ad vigesimum diem Ianuarij iuxta promulgationem Panormitanam, an usque ad diem Cinerum anni sequentis iuxta promulgationem quæ fiet in civitate prædicti Caij, qui dies incidit, ut dictum est, nono Februarij.

3. Respondeo. In utroque casu, stando in posteriorè sententiâ, sub qua loquimur, gaudere quis potest Bullam solum iuxta promulgationem factam in loco, ubi quis accipit Bullam. Quare in priorè casu allato n. 1. Titius gaudebit Bulla, usque ad vigesimum sextum Ianuarij in posteriore vero allato n. 2. Caius Bulla fruatur, usque ad nonum diem Februarij. Ratio utriusque dicti est, quia quando tu accipis Bullam promulgatam in hoc v. g. loco quasi dicat tibi distributor bullarum nomine Pontificis (Quandoquidem tu erogasti legitimam elemosinam, concedo tibi privilegia Bullæ duratura per totum hunc annum, donec ego iterum aliam hic promulgaverim) Huius autem rei ulterior ratio est, quia ad illum distributorum, à quo tu recipis Bullam, non pertinet, videre, seu taxare tempus promulgationis alterius distributoris. Quare, nomine Pontificis, dat tibi privilegia secundum tuas promulgationes, non vero secundum promulgationes alterius. Ita Bard. p. 1. v. 2. c. 6. n. 24.

4. Scio Ioan. Sanch. d. 55. n. 24. in casu dicto n. 1. velle Titium posse solum, usque ad nonum diem Februarij, sed propter rationem nostram non est audiendus. Scio etiam Mendo loc. sup. cit. sustinere, tum Titium, tum Caium prædictos, posse solum gaudere Bullæ privilegii, durante anno naturali, quocunque tempore die fiat nova

nova promulgatio. Sed profecto id ipse dicit, quia sustinetur annuum pro bulla debere esse naturalem, quam sententiam cum dixerimus supra, esse probabilem, probabile etiam erit hoc præsens ipsius dictum; Sed quia nos hic loquimur ex suppositione, quod sequamur sententiam posteriolem, quæ est etiam probabilis, ideo, quamvis dicto prædicti Doctoris assentiamur, tamen non assentiamur illi limitationis (solum.)

§. I V. An finito anno in aliquo saveat Bulla.

1. Infituo hic questionem hanc, quia maxime pertinet ad praxim. In duobus casibus quarunt rationaliter Doctores an Bulla profit, absoluto anno? Dico (rationabiliter) nam casum alium, quia est ratione destitutus, jam exclusi modo §. 1. n. 2.

Quarunt enim primo in eo casu, quo promulgatio bullæ fit in aliqua magna civitate, seu opido, unde non valeant omnes bullam sumere, an si habeat quis animum sumendi, durabit illi vetus bulla per paucos v. g. per octo dies post promulgationem novam? Affirmat Villalobos, & Ludovicus à Cruce. Id quod temperat Io. Sanchez asserens hoc verum esse quando per omnes illos dies durat difficultas novam sumendi, vel ex malitia, seu incuria distributoris, nova haberi non possit.

2. Profecto non possum hanc sententiam, quamvis à Sancto mitigatam, non retinere cum Gallego multos citante tom. 4. dub. 18. Nam ut aliam omittam, nimis manifeste ea est contra tenorem bullæ, ibi (anno durante) & ibi (summarium Bullæ à volentibus uti privilegii, accipi, ac retineri debere.)

3. Quarunt secundo Doctores in casu confessionis inceptæ, vel commutationis votorum; & quia de hac commutatione dicimus inferius c. 3. §. 1. num. 30. solum hic agimus de confessione; an scilicet, si qua legitima confessio bona fide apud confessarium electum per bullam incepta finiri intra eisdem bullæ annum non potuit, sive propter penitentis setapulos, sive ob prolixam confessionem, sive ob aliquod rationale impedimentum, quo pacto dicitur res, non esse integra, quia confessio jam fieri cepit; an inquam, possit confessor, post finitum annum suum prosequi opus, & penitentem à peccatis etiam reservatis, ut per bullam conceditur absolvyere.

Respondeo posse, ac si esset intra tempus anni concessi, idque etiam cum interpolationibus humano modo solitis; Ratio est, quia ex eo, quod ceptum est negotium confessionis, tempore habili, iurisdicctio radicem fixit in delegato, hoc est in confessario (ut loquuntur iura) ex rationabili voluntate concedentis; quare illa in eo perpetuatur, usque ad complementum incepti negotii. Idem solent Doctores dicere in Iubilæo, si confessio bona fide incepta non potuit bona fide finiri intra Iubilæi dies, de qua re ego universaliter lib. de penit. cap. 4. §. 10. num. 3.

4. Dictum autem est primo (bona fide) quia persuadere mihi non possum, quando id in fraudem fiat, adesse consensum superioris ad prædictam iurisdicctionis extensionem, quidquid aliqui dicant. Id autem bene intellige, si quidem eiusmodi fraus duobus fieri modis potest, tum hic, tum in Iubilæo. Primo, si differas confessionem, consulo; usque ad ultimum diem durationis privilegii, & deinde peniteat te, non esse confessum, & vere velis confiteri, confessionemque bona fide incipias, faciens, quantum potes, ut illam compleas, riteque absolvaris ante finem privilegii, sed propter aliquam rationabilem causam compleri confessio non potest. Et in hoc casu negligentia prior, immo & fraus, si qua in te fuit, prorogandi tempus, purgatur ex vera penitentia, & ex conatu Sacramentum perficiendi, & consequenter radicabitur in confessario, extendereturque iurisdicctio, quia jam tunc nulla fraus adest. Secundo, si sive tu, sive confessor, cum possitis perficere confessionem eam non

perficitis, hac spe, (quam ego merito fraudem appello) ut radicata iurisdicctio sit in confessario, quasi possit extendi ad tempus sequens. Et in hoc casu dixi, persuadere mihi non posse, superioris voluntatem esse, ut ea iurisdicctio radicetur.

5. Dictum est secundo, (si qua confessio incepta &c.) quod intellige, esset certum si cepisti peccata legitime explicare confessario. Immo dicta inceptio confessionis tunc etiam dicitur adfuisse, quando comparuisti genuflexus coram confessario, percussisque percussisti, & recitasti Confiteor, & multo magis, si vel unum peccatum veniale perscussisti, hæc enim externa signa sunt confessio incepta.

6. Objicies. Sola præsentatio literarum delegationis facta delegato non facit negotium ceptum, seu causam inchoatam, ut cum multis docet Mexolla, 10. 2. 7. 4. c. 6. dub. 2. 1. v. 492. quia literarum sola præsentatio, quamvis accepta, non est exercitium iurisdicctionis, per quod radice sibi delegatus iurisdicctionem, ergo neque in casu nostro sufficiunt prædicta signa.

Respondeo: nos (ut signate notat Bardi p. 1. tr. c. 6. à n. 61. & an. 116.) pro signo sufficienti non poscimus solum petitionem confessionis quocumque, sed requirimus talia signa, quæ sint pars materiæ Sacramenti Penitentis, & quæque cum exhibentur, sunt Sacramentalis confessionis exercitium.

7. Dictum est tertio (si qua legitima confessio) nam non prorogatur iurisdicctio confessarii si invalida, sive propter defectum Penitentis, sive propter defectum confessarii esset prædicta incepta confessio. Ratio est, quia per verum actum confessionis Sacramentalis (sic enim exercetur hæc iurisdicctio) radicatur potestas in confessario delegato, non vero per invalidam confessionem, quæ cum nulla sit, nullam parere effectum potest.

8. Confirmatur Doctrina nra, data verbis ipsius Bullæ Originalis, item (ait) declarat Pontifex, quod, expirante anno omnes prædictæ facultates, gratia, & Indulgentia expirant, tamquam potuerunt cause pendentes ad finem perducere. Nota (causæ pendentes &c.)

Ex prædictis verbis colligit Bardi loc. cit. n. 66. doctrinam à nobis hæctenus dictam, solum habere locum, quando penitens, post prædictum annum Bullæ finitum, non committit alia peccata. Nam si quis, inquit, nondum finita confessione, peccet, finito iam bullæ anno, peccato reservato, non poterit ab hoc peccato absolvi per confessarium electum vi dictæ bullæ, quamvis confessio cepta fuerit ante lapsum anni; Immo neque item poterit (ait) ab aliis commissis antea, quia confessio non potest dimidiari, quæ dimidiaretur, si ab his absolvi posset, illo alio commissio post annum non absoluto. Colligit, inquit, ex his verbis, in quibus expresse Pontifex solum concedit, causas pendentes finiri posse: at confessio huius peccati nunquam, fuit inchoata tempore anni Bullæ, ergo &c. Quare hic Auctor concedit, per Iubilæum posse simile novum peccatum absolvi, non vero per Bullam Cruciatæ, quia in Iubilæo non adest hæc restrictio, tantum potuerunt cause pendentes ad finem perducere.

9. Verum contra hæc explicationem insurgit Mendo, d. 23. cap. 3. num. 28. sine in appen. d. 1. cap. 16. num. 61. ait enim, non esse majorem rationem, quod hoc peccatum novum impediatur totalem absolutionem, non autem quod absolutio aliorum peccatorum huic penitenti debita propter prorogationem iurisdicctionis, trahat ad se facultatem, ut quia non potest dimidiari confessio, detur potestas confessario, ut etiam novum illud absolvat.

Adde, cum adhuc vere pendens sit causa, quia confessio jam est incepta, & absolutio nondum data, non posse peccatum hoc novum superadditum habere vim impediendi prorogationem iurisdicctionis.

Certe prior sententia tutior est. Posteriorem me Sapientiores examinent; præsertim quia video in causis judicialibus

dicialibus, ad quarum formam est institutum Sacramentum penitentiae, non dari Delegato prorogationem jurisdictionis, per quem iudicat aliud novum delictum, quod forte committat quis post elapsum tempus Delegationis.

10. Sed adhuc inquires Primo, si confessor, apud quem incepisti prædictam confessionem, moriatur, vel alio modo desit, eligere ne possim alium confessorium, qui mea peccata omnia audiendo, me absolvat ab illis, finito anno bullæ, vel finito Iubilæi tempore.

Respondeo cum Castrop. tom. 1. tr. 3. disp. 4. p. 16. §. 7. n. 13. nihilque posse, si hæc electio novi confessorii fiat ante spiratum tempus privilegii, si postea in casu proposito prorogata propter incompletam confessionem jurisdictionis. Ratio est quia confessores vi Bullæ, vel Iubilæi se habent ut unum: quare quando quis ex uno ad alium migrat, non iudicatur, nisi eundem eligere.

Neque dicas causam pendentem debere c. 1. de off. deleg. ex iure (ut notat Navarrus l. 1. cons. in 2. edit. de eodem off. de leg. prosecui coram eodem iudice, coram quo accepta est: Ne id dicas, inquam, nam id verum est in causis fori externi, non vero in casibus interni fori. Cujus disparitatis ratio illa est, quia facultas data pro foro conscientie intelligenda est juxta naturam ejusdem fori, At in hoc foro penitens potest mutare confessorium, ut ipsi placet, donec finiatur causa per absolutionem.

11. Inquires Secundo, si post absolutionem hanc dictus penitens recorderet alicujus peccati mortalis reservati commissi ante dictam absolutionem, poteritne virtute Bullæ, vel Iubilæi iterum absolutionem, ritè accipere à dicto confessorio, qui solum habeat potestatem absolvendi vi Bullæ, vel Iubilæi? Respondeo non posse, quare tunc necesse erit illud peccatum oblitum confiteri apud alium legitimum confessorium habentem potestatem ad illud absolvendum, ut ego dixi lib. 5. de penit. cap. 4. §. 10. num. 4. Ratio est quia delegatus cum functus est officio suo nihil amplius potest, at prædictus confessorius electus jam dandam absolutionem adimplevit suum officium; ergo &c.

Legem tamen Dicastillum apud Dianam, p. 11. tract. 8. ref. 28. qui putat, esse probabile, quod possit, si quidem tunc (ait) sequens confessio pertinet ad priorem, & est prioris complementum. Verum ne id extendas ad peccata commissæ post absolutionem illam priorem; hæc enim nec separatim, nec conjuncta cum oblitis absolvere dictus confessorius amplius ex vi privilegii Bullæ, vel Iubilæi poterit, quia nulla ratione pertinet ad absolutionem datam vel dandam ex vi Bullæ, vel Iubilæi.

CLAUSULÆ V.

Vi possint in Ecclesiis (locutio est de iis, qui bullam sumunt) in quibus alia divina officia (interdicto durante) quomodolibet celebrare permixtum fuerit, vel in privato Oratorio ad divinum cultum tantum deputato ab ordinario visitando, & designando etiam tempore interdicti. Eius, cui ipsi causam non dederint, vel per eos non steterit, quominus amoveatur, & qui facultatem ad id à commissario Generali habuerit, etiam per horam, antequam illucescat dies & per horam post meridiam, in sua, ac familiarum, & consanguineorum suorum presentia Missas, & alia divina officia per se ipsos si presbiteri fuerint, vel per alium celebrare facere, & tempore interdicti divinis interesse. Eius tamen qui privato Oratorio ad præmissa uti voluerint, & quos ita fecerint, aliquas preces Deo pro unione Principum Christianorum contra infideles, eorumque contra eisdem victoriâ fundere, teneantur; imponitur.

CAPVT V.

Primum Bullæ Privilegium quod est circa tempus interdicti.

Bullæ privilegium, interdicti tempore tres comprehenditur favores, quorum primum relatum in præcedente quinta clausura hic explicamus, mox in sequentibus alios duos explicaturi.

§. I. Præmittitur Summaria explicatio interdicti.

1. **I**nterdictum Ecclesiasticum absolute, & sine limitatione latum, est regulariter censura, qua fidelibus tria vetantur. Primo officia divina præsertim Missæ celebrari. Secundo Sacramenta aliqua ministrare, vel recipere; nam non prohibetur Baptismus, Confirmatio, Penitentia, & Matrimonium; sed ministrare vel recipere Eucharistiam, Extremam-unctionem, Ordinem, hæc enim in ordinationibus, quas passim afferunt Doctores mandandi, alique in tractatu de interdicto. Tertio, desinat veratur Ecclesiastica sepultura.

2. **I**nterdictorum autem variae sunt classes. Personale, id est illud, quo ipsa persona prædictis tribus prohibitionibus, afficitur.

3. **L**ocale, id est illud, quo locus aliquis iisdem affectionibus prædictis prohibitionibus, hoc est, quo in tali loco vetantur fideles, illas tres actiones exercere.

4. **M**istum, id est, quo tum persona, tum locus prohibetur.

5. Porro subdividuntur deinde eadem interdicta, nam quo ad interdictum personale, aliud est personale generale, estque quando interdictum totus populus, tota communitas, seu universitas, Collegium, Capitulum &c. quatenus hæc faciunt unum corpus morale. Aliud est personale speciale, hoc est, quando interdictum ibi, vel ille.

6. **R**ursus interdictum locale, aliud est locale generale, atque est illud, quo interdictum locus, qui à communitate incolitur, v. g. Provincia, civitas, oppidum, villa, aliud est locale particulare, estque illud, quo interdictum locus particularis, vel loca aliqua particularia, v. g. hæc Ecclesia hujus civitatis, illa Ecclesia illius oppidi &c.

Hæc cum suis explanationibus, & limitationibus præsertim iis, quas concedit Cap. alma mater de fest. & comm. in 6. habes passim apud Suar. Hurt. Bonac. Lycop. Coninch. Avil. aliosque innumeros Doctores scriptores de interdicto.

7. **I**llud pro re nostra est advertendum, Bullæ Cruciatæ privilegia solum esse, stante interdicto locali generali, quamvis auctoritate Apostolica imposito: quare non personaliter quoquo modo interdictis, nec loco specialiter interdicto Bulla Cruciatæ privilegia ulla conceduntur. An autem persona particulariter interdicta possit quibusmodi interd. etiam absolutionem obtinere virtute Bullæ, infra c. 11. §. 6. suo loco dicitur.

§. II. Favor primus Bullæ tempore interdicti, poste Missiones, & divina Officia celebrare &c.

1. **H**is prælatis, ut explicetur primus hic Bullæ favor, pro tempore interdicti. Nota primo illud non concedi iis, qui dederunt causam interdicti, nisi per ipsos fiat interdicti remotio.

2. **N**ota secundo, illa verba (in Oratorio privato) non Doctores ex modo loquendi Bullæ, & ex intentione Pontificis extendunt ad omnes alias Ecclesias, dummodo fiat privatim officium, & solum coram suis, ut non explicabitur. Vide id late probatum à Ludovico à Capucco, in Bull. d. 1. cap. 5. dub. 2.